

BROJ 1

Školska godina
2011./2012.

LITERARNI PODLISTAK
ŠKOLSKOG LISTA

Glasić

GLASIĆ

**LITERARNI PODLISTAK ŠKOLSKOGA LISTA
UČENIKA OSNOVNE
ŠKOLE MITNICA, VUKOVAR**

IZDAVAČ: Osnovna škola Mitnica, Vukovar,
Fruškogorska 2, 32000, Vukovar, tel. 032/410-
501, e-mail: os-vukovar-005@skole.htnet.hr

ZA IZDAVAČA: Pavica Lukačević, prof.,
ravnateljica

**ODGOVORNA UREDNICA, LEKTORICA I
GRAFIČKO OBLIKOVANJE:**
Vedrana Žutić, prof. hrvatskog jezika i
književnosti

NEMIR

Idem stazom...
osjećam nemir i spokoj,
istovremeno.

Oko mene polja,
i zalazak sunca.
Rumenilo zarumenilo svod.

Nemir u meni potkapa me.
Vrisak seljaka,
davni čujem.

Spokoj me njiše
u ritmu žita,
blagost osjećam polja tog.

Uživam u miru
starine i davnine.
Bojim se budućnosti.

Crvenilo sve je jače
vjetar njiše klase te
i zemlji daje zraka.

Davnina prolazi kroz mene.
Budućnost bode me.
Što će biti?

Hoće li rasti
klasi ili divovi
novoga svijeta...

Klasi i klipi!
Neka divovi niču gdje hoće,
ali polje staro nedam!

Počela kiša mirno padati.
Pere grijeha i zlo,
poji ravnicu.

U trenutku crvenilo nestaje,
i vrisak s njim.
Spušta se noć.

Sa suncem otišao nemir,
noć donijela
spokoj i mir.

Spokoj i mir.
Naka tako i ostane!
Kako sada tako i zauvijek.

Kristina Lukačević, 7.a

(rad predložen za državnu smotru LiDraNo 2012.)

BITNO JE...

Uz rijeku, uz šum, uz park, uz šum valova...
nije bitno...bitno je da su oni tu.

Bitno je da u zraku osjetim, doživim, nanjušim
i prikupim rasplamsane iskrice ljubavi.
Uz svaki korak prijeđen il na šljunku
il na svježoj travi i zemljici njenoj...

Nije bitno...

Bitno je da se živila kreće,
da se oblaci pretiču sa mnom,
da se sunce smije,
da me netko zagrli i poljubi

il da ja u nekoga unesem sreću i ljubavi.

Bitno je da smo svi zajedno,
da smo s rukama i srcima vezani,
slobodni kao ptice na grani.

Bitno je da osjetimo slobodu i nježnost u zraku,
da se volimo, ljubimo, živimo,
stupamo zajedno u svaki novi dan.

U svjetlosti, ne u tami.

Kristina Skoko, 8.a

KAO VUKOVAR

Ni jedan grad nije tako lijep

Ni jedan nije tako topao

Ni jedan nije tako pošten

Ni jedan nije toliko propatio

Ni jedan grad nije tako dobar

Ni jedan nije tako sretan

Ni jedan nije tako voljen

Ni jedan nije toliko ljubljen

Ni jedan nije kao moj Vukovar

Antonio Vulić, 8.b

MOJ VUKOVAR

Na obali plavoga Dunava,
Gdje se Vuka s Dunavom spaja,
Leži ljubav moja, moj Vukovar,
A Vuka ga na dva dijela razdvaja.

S jedne strane Olajnica,
Lijepi Lužac, zelena Adica,
A na drugoj čuveni Vučedol,
Vodotoranj i junačka Mitnica.

Toplo srce vukovarsko,
Ljubavi je uvijek žedno,
Bez obzira na sve
Kuca kao jedno.

Iva Leko, 8. a

DA SE NE ZABORAVI

Sive staze, kao maglena jutra puna tuge.
Granatirane ceste pune trajnih ožiljaka, koji još
bodu u srce. Da, i to je bio naš grad.
Prazne ulice i kuće, djeca koja su preko noći
postala siročad. Da, i to je bio naš grad.
Možemo li to zaboraviti, možemo li izbrisati
gorku istinu iz naših srdaca? Možemo li ostaviti
prošlost sa strane? Ne, nećemo nikada moći.
Toliko je pjesama ispjevano i toliko je priča
napisano o našem gradu. Da se ne zaboravi. Da
se uvijek sjećamo kako je ovaj grad heroj, kako
smo mi njegovi pobjednici.

Trebamo biti ponosni na naš Vukovar. I možda
ćemo još dugo živjeti s gorkim uspomenama, ali
i s pogledom na ljepšu budućnost i bolje sutra.

Adriana Roša, 8.a

LJEPOTA MOGA GRADA

Moj grad, moj Vukovar, prepun je ljepote. Dio te ljepote su Dunav i
Vuka. I spomenici, i stare kuće, i parkovi... Ali ljudi, ljudi su najveći dio
vukovarske ljepote. Zato jer nikoga ne mrze, iako bi mogli. Nikome
ne želete zlo, iako su im to drugi željeli.

Vukovarci su najljepši dio Vukovara, jer su ga branili, čuvali, dali
živote za ono što im pripada. Vukovar je dobro mjesto zahvaljujući
Vukovarcima. Oni su ga učinili ljepšim obnavljajući sve ono ratom
uništeno. Vukovar je zaslužio biti lijep nakon svega što je pretrpio,
zaslužio je imati spomenike kiji će podsjećati na ono što je nekada
bilo, zaslužuje biti voljen.

Moj grad je danas pun ljubavi i sreće, mladih ljudi koji brinu o njemu.
Za uzvrat, Vukovar im daje mnogo. Daje im brojna mjesta na kojima
se mogu družiti, zabavljati, opustiti, smijati se s prijateljima i uživati.
Vukovar je oprostio, ali nije zaboravio, a mi se moramo potruditi da
tako i ostane, kako bi naš grad još dugo zadržao sdašnju ljepotu.

Kristina Kovačić, 8. a

VOLJENI MOJ GRADE

Vukovaru, koji ležiš na desnoj obali
rijekе
Koja Dunav se zove,
Iz dubine duše šaljem ti, voljeni grade,
Svu moju ljubav, sve moje snove.

Kreneš li ravnom cestom,
Vidjet ćeš plodne njive,
Na njima razne biljke rastu,
Od njihovih plodova mnogi ljudi žive.

A vodotoranj vukovarski
I danas ponosno stoji na starome
mjestu tom,
Čuvajući Vukovar i Vukovarce,
I njihov topli rodni dom.

Očevi naši, branitelji tvoji, Vukovare,
Obnoviše ulice i trgove tvoje,
Pod zastavom crven-bijeli-plavi
Hrvatima omiljene i drage boje.

Čuvaju te, nose te u srcu,
I dive se vodotornju vukovarski tebi,
Moleći Boga da se tvoja ratna
prošlost
Nikada, nigdje ponovila ne bi.

Kristina Skoko, 8.a

DUNAV

Ta velika rijeka...
Na njezinim obalama živim
i provodim svoje djetinjstvo.
Tu započinje i završava moj dan.
Na obalama rijeke Dunav
nalazi se moj grad Vukovar.

Dok šetam njegovim obalama
osjećam poštovanje i ponos.
Divim se njegovoј ljestvici i snazi.
On je preživio ljubav, sreću, mir, rat.
Bio je uz Vukovar
kad su svi morali otići.
On je ostao i tješio moj grad,
skupljaо njegove suze.
Kada gledam Dunav
ne vidim samo rijeku,
nego i hrabrog prijatelja
koji nas nikada neće izdati.
Dunavom teku ljudska tuga i zloba,
ali i ljubav i sreća.
Dunav je uvijek tu uz nas,
a od nas ništa ne traži.
On će uvijek biti ogledalo grada,
ogledalo ljudi,
jer Dunav je Vukovar, a Vukovar smo
mi.

Kristina Lukačević, 7.a

POZDRAV IZ VUKOVARA

Dunave plavi, velika rijeko
što tečeš Vukovarom i još daleko.
Odnesi pozdrave voljenog grada mog
svim ljudima dobre volje i roda hrvatskog.

Sjaj, sunce zlatno
nad dunavskim brijegom
i obasjaj moj Vukovar
pod hrvatskim stijegom.

Nek' poleti golubica mira,
ljubavi i sreće
u spomen da Vukovar
nitko nikad zaboravit neće.

Iva Leko, 8.a

DA SAM JA UČITELJICA

Učila bih djecu malu
kako tatu i mamu slušat
kako voljet igru i šalu,
kako dobro jelo kušat.

Isto tako znati treba
u povijesti što je bilo,
stati
kakva je ptica zeba,
a čemu služi šilo.
poštenom.

Većoj djeci treba reći
industrija naša što je
što su peći,
a kako se prave boje.

I na kraju još bih rekla
da nasmijan biti treba
uvijek bih kolače pekla
i život voljela sve do neba.

I još puno treba znati
sve ne može u pjesmu
pa kad porastu jednom
postanu osobom

Maja Mažar, 8. b

VUKOVAR

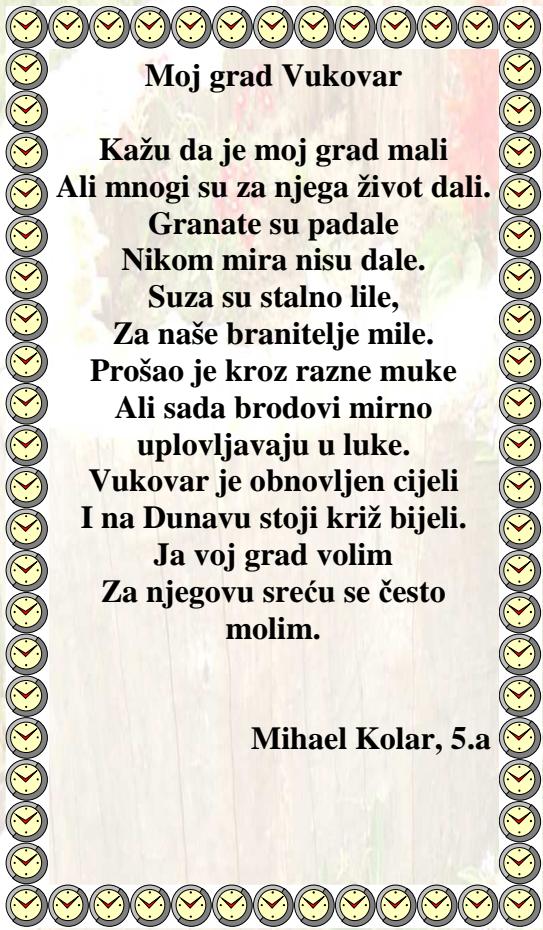
Volim svoj grad, u njemu živim
I svaki mu se dan divim.
Vukovaru, grade moj
U tebi sam cijeli život svoj.

Ulicama tvojim rado šetam ja
Ulicama grada heroja.
Tu svaki kamen svoju priču ima
I godinama je govori svima.

Sada Dunav i Vuka svoju priču pišu
O ljudima i gradu koji za njih dišu.
Vukovar je ponos svima,
Svatko ga u srcu ima.

Lucija Filipović, 5. b

Moj grad Vukovar

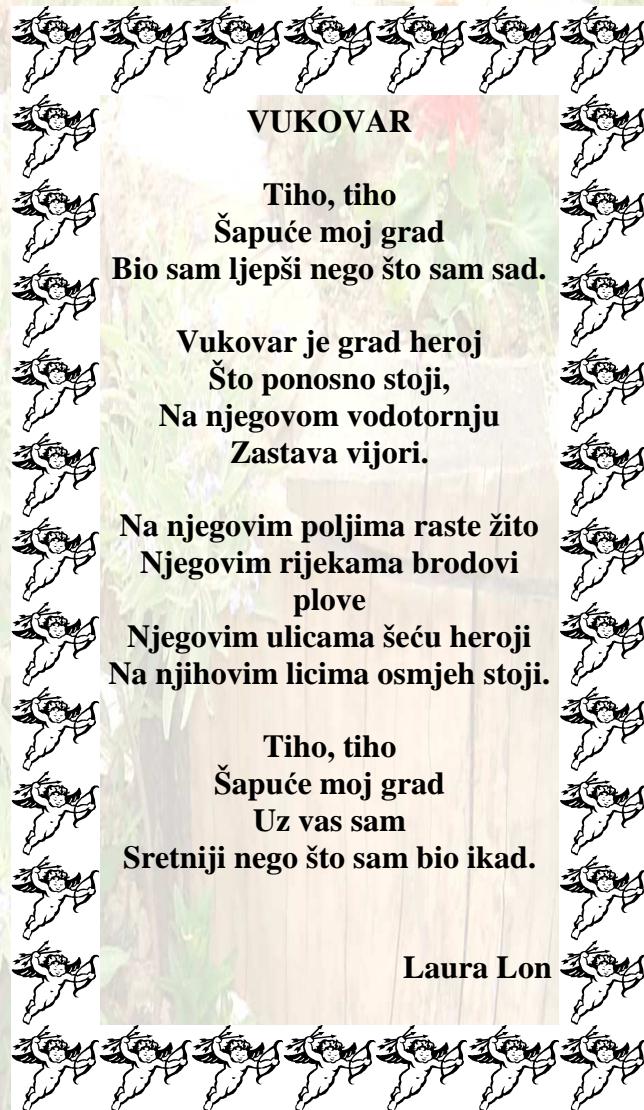
Kažu da je moj grad mali
Ali mnogi su za njega život dali.
Granate su padale
Nikom mira nisu dale.
Suza su stalno lile,
Za naše branitelje mile.
Prošao je kroz razne muke
Ali sada brodovi mirno
uplovjavaju u luke.
Vukovar je obnovljen cijeli
I na Dunavu stoji križ bijeli.
Ja voj grad volim
Za njegovu sreću se često
molim.

Mihail Kolar, 5.a

GRAD S DUŠOM

Dvadeset je godina prošlo,a kao da
je bilo jučer.
Kao da je jučer Dunav tiho spio,
Počivao na valovima mirnog
Vukovara.
Odjednom tišina je prekinuta.
Buka je proparala zrak,
I od tada više ništa nije isto.
Buka koja se utisnula u naša srca
Tamo ostaje zauvijek.
Hladna kamena srca kročila su
tvojim tlom,
Ranjavala, gazila...
Ali Vukovar nije posustao,
Veličanstveno se izdigao iz ponora
tuge,
I dokazao svima da je najhrabriji.
Vukovar– grad s dušom.

Katarina Đukić, 8. a

VUKOVAR

Tiho, tiho
Šapuće moj grad
Bio sam ljepši nego što sam sad.
Vukovar je grad heroj
Što ponosno stoji,
Na njegovom vodotornju
Zastava vijori.

Na njegovim poljima raste žito
Njegovim rijekama brodovi
plove
Njegovim ulicama šeću heroji
Na njihovim licima osmjeh stoji.

Tiho, tiho
Šapuće moj grad
Uz vas sam
Sretniji nego što sam bio ikad.

Laura Lon

DJETINJSTVO

Djetinjstvo, bistro kao kap rose,
Zaigrano poput leptirana
Šarenom cvijetu.
Djetinjstvo mi šapuće nježnom rječju
Kao ljetni povjetarac.
Najljepše doba ljljula me na ljljakački života
Dok veseki dječji smjeh odjekuje
Ulicama naše budućnosti.
Skakutavo djetinjstvo polako prolazi.
Nakon njega ništa više neće biti isto.

Iris Ljubić, 7.a

GLEDALA SAM ZVIJEZDE

Gledala sam zvijezde
Osjetila žar
Strujio je kroz mene kao neki val

U najcrnjoj noći
Iskre zvijezda vidjela sam sjaj
Izgledao je kao neki raj

Tiho bez glasa
Zvjezda je pala
Razbila se o pod, ali i dalje sjala

O životu najbolje
Zvijezda je znala
Ona je put koji nema kraja

Adriana Roša, 8.a

PRIČALA MI MOJA SLAVONIJA

Pričala mi moja Slavonija
O poljima i žitu što ju krase,
O suncekretima i kukuruzu
Što u njoj raste.

Pričala mi moja Slavonija
O tamburici, vinu rujnom,
Cvijeću bujnom
Što se krou nju proteže.

Pričala mi moja Slavonija
O folkloru i snašama,
O žutom suncu
Što nezine njive obasjava.

Ena Sušac, 6. a

PRIČALA MI MOJA SLAVONIJA

Pričala mi moja Slavonijada
Tamo gdje tambura jeca
Njivama igraju se djeca,
Gdje stara kola škripe
U ljeta suha mirišu lipe.

Tamo gdje žito nude
Dobri ljudi se trude
Gdje od čistoće vidiš mrava
Miriše velika zelena trava.

Tamo gdje žene u selu
Pripremaju juhu vrelu
Tamo imaju jednu ružu
Kojoj sviju ruku pružaju.

Djed mi jednom reče
Da u Slavoniji nema sreće veće
I dok i oluja sijeva
Svala ptica pjeva.

Zvonimir Mihaljević, 6. b

Lijepo je prijatelj biti

Lijepo je prijatelj biti,
Pružiti ruku potrebitim.

Bolesnoga posjetiti,
Gladnoga nahraniti,
Žednom vode dati.

Najljepše od svega
Topli osmijeh,
Raširene ruke do neba.
Čvrst zagrljaj
svakom čovjeku
Pružiti trba.

Predivno je prijatelja imati,
Svakom prijatelj biti.

Nikolina Šibalić, 6. b

LIJEPO JE POMOĆI BLIŽNJEM

Lijepo je pomoći bližnjem
Ako mu pomoć treba.
Lijepo je pomoći bližnjem
Kada te stvarno treba.
Lijepo je pomoći bližnjem
Ako u nevolji on je.
Lijepo je pomoći bližnjem
Ako znaš da on bližnji tvoj je.

Katarina Vulić, 6. a

LIJEPO JE POMOĆI BLIŽNJEM

Kada te netko treba,
Pomoć vreba,
a pomoći je lako,
Samo pitaj kako.
Reći će ti sve tajne
I priče bajne
Da je bližnjem jako
Pomoći lako.
I uvijek znaj
Ako ti pomogneš njemu,
On će pomoći tebi,
Osjećaj je izvrastan,
Mjenja ga ne bi.

Ivan Mijatović, 6.b

SLAVONIJO

Moja Slavonijo ravnja
Bogata i slavanaugh.
Tvoja žitna polja
Od svega su bolja.

Puna si zelenih parkova i cvijeća,
Tu je naša sreća.

Volim te, Slavonijo,
U srcu te nosim
Tako si lijepa
S tobom se ponosim.

Matea Bačić, 6.b

HRVATSKI JEZIK

Od samih početaka doseljavanja Hrvata na današnje prostore i stvaranja našeg hrvatskog jezika, započele su žestoke borbe u kojima su mnogi željeli plemeniti i obogatiti svoj identitet usvajanjem i otimanjem našeg jezika.

Kroz te žustre borbe koje su obilježile našu povijest, hrvatski je bio izložen mnogim nesuglasicama, ali to je bio i razlog što se sve više uvukao u svaki kutak Lijepe Naše, u svako hrvatsko srce i dušu, u svaku misao vjernog i ponosnog Hrvata i Hrvatice. Hrvatski jezik je jezik s kojim smo rođeni, koji je s nama od naših prvih koraka, jezik s kojim ćemo živjeti, voljeti, razmišljati, jezik na kojem ćemo proživjeti najljepše trenutke naših života.. Nažalost, u današnje vrijeme prijeti mu invazija stranih riječi koje posudujemo sa svih strana, a one često ostaju učvršćene te uništavaju jedinstvenost i posebnost našeg jezika koju smo gradili kroz povijest. Hrvatski jezik gubi svoju vrijednost i kroz veliki broj medija koji kao da se želete prilagoditi nekom drugom neshvaćajući njegove mogućnosti izražavanja, njegovu vrijednost, ulogu u našim životima i životima onih koji su se za njega stoljećima borili.

Hrvatski jezik je za mene preživljena prošlost, sadašnjost i budućnost kroz koju ću živjeti i kroz koju će me on pratiti te mi omogućiti da u svijetu pokažem da sam posebna, da imam identitet, da sam Hrvatica. On će živjeti u meni do zadnjeg uzdaha, do zadnjeg trenutka života kojeg je krasio i nadopunjavao te mi sve ostavio zapisano u srcu i duši.

I sigurna sam da ću do kraja života koristiti njegovu moć i riječi koje nam je podario te obećavam da će moje zadnja riječi pred život vječni žaboriti na mom jeziku, na jeziku roda moga.

Kristina Skoko, 8.a

18. STUDENI– DAN SJEĆANJA NA ŽRTVU VUKOVARA

Da... Već je prošlo dvadeset godina od tog strašnog događaja. Taj dan već dvadeset godina muči sve Vukovarce, sve Hrvate. Da pitaš moga tatu rekao bi da se svega sjeća kao da je jučer bilo. Te godine je Hrvatska patila. Jako. To su bila strašna vremena. Ja u tom ratu nisam bila i čula sam samo dio te grozne priče, a već pri samom spomenu na taj rat osjećam jezu. A kako je onda ljudima koji su to proživjeli? Toliko je nedužnih ljudi ranjeno, ubijeno, mučeno i istraumatizirano za cijeli život. A zašto? To nitko ne zna. Vjerljivo samo zbog politike i vlasti, kao i svi ostali ratovi. To se ne može ni zamisliti, ta ljubav branitelja Hrvatske, kada su bili spremni dati svoj život da obrane Hrvatsku. Branili su dobro i predano, a agresori nisu imali milosti. Neki su svoju predanost morali potvrditi životom. Ubijeni su bez razloga, zakopani kao životinje. Neki su nađeni, neki nisu, ali svaka im čast. Koliko su tih ratnih dana patila djeca slušajući granate i čekajući u podrumima, nevina novorođenčad koja su prvi dan svoga života morala provesti s najvećom ljudskom zločinom majke bez načina da pomognu svojoj djeci. Dugo se Vukovar držao, jako dugo, ali druga strana nije imala milosti.

18. studenog 1991. Vukovar je morao pasti. Nije više blo načina. Ljudi su u kolonama izlazili iz voljenog grada, prebirani u tri skupine: spašeni, za logore i za ubijanje, bez naznaka kojoj skupini ti pripadaš. Ta kolona je danas Kolona sjećanja, koja teče svake godine 18. studenog od Vukovarske bolnice do Groblja hrvatskih branitelja.

Danas, dvadeset godina poslije, ne treba zaboraviti taj događaj, treba ga zapamtiti jer jedino tako možemo izbjegći to isto u budućnosti. Svake godine u toj koloni trebamo se sjetiti i osjetiti barem djelić te tuge i boli.

Trebamo biti ponosni na naš grad, naše roditelje i sve ostale branitelje koji su za nas, za bolje sutra riskirali svoje živote.

Kristina Lukačević, 7. a

MOJ GRAD

Moćni Dunav kraj grada teče
I pozdravlja ga sveko jutro i veče.
Zastane malo i čudom se čudi
Vukovar je ponovno pun dobrih ljudi.

Nije bilo ni kuća ni zgrada
Ali ostala je zauvijek živjeti nada.
Kao feniks iz pepela niče
I u njemu ponovno sreće bit će.

Gledam kako moj grad raste
Vratile su se čak i laste.
Svakoga dana nova cesta i zgrada
Za bolje sutra nova je nada.

Divan će Vukovar ponovno biti
Ponovno će djeca vesele snove sniti.
I dalje će ga dijeliti mala Vuka,
Ali neće više biti muka.

A Dunav i dalje neka se čudi,
Svaki grad čine ljudi.

Maja Mažar, 8. b

SLAVONIJA

Slavonijo, ti si lijepa
Tko god dode,
Sretan prođe.
Tvoje silne njive
Sunce stalno grijje,
Tvoje rijeke, oči plave,
Na nebu se sjaje.
Kada padne kiša,
Ulica se stiša
Djece vani više nema,
U kuću ići treba.
A kad kiša stane
I novi dan svane,
Ptice male dozivaju
Sve ljude na ulicu,
Čak i malu bubicu.

Slavonijo, ti si lijepa
Tko god dode,
Sretan prođe.

Ivan Mijatović, 6.b

PRIČA O GRADU

Ja živim u meni najljepšem gradu, u Vukovaru. Vukovar leži na dvije rijeke, Dunavu i Vuki. Dunav je jedna od najljepših rijeka i nato smo, mi Vukovarci, jako ponosni. Iz priča mojih roditelja saznala sam monogo o prošlosti Vukovara. Možda je bio ljepši, možda je u njemu živjelo puno više ljudi. Možda...Prije rata. Prije no što je ranjen u srce. Često otome pričam s roditeljima. Znam da je bilo puno trgovina, tvornica, parkova i što je najvažnija, puno nasmijanih lica i razigrane djece. A onda...jednoga dana neki su zli ljudi odlučili sve to uništiti, pokvariti, sve osmjehe s dječjih lica skinuti. Djeca su se tada prstala igrati, majke su plakale za izgubljenim sinovima. Živjelo se u podrumima. A onda su protjerani morali napustit svoj grad, napustiti sve do čega im je stalo. Danas su se vratili. Ja sam, mislim na sreću, rođena u neko drugo vrijeme. U vrijeme kada se djeca opet igraju, a ljudi slobodno šeću. A grad, iako ranjen, ponosno stoji podsjećajući nas na neko vrijeme koje se ne smije ponoviti.

Matea Radić, 6. b

